

اول ماه مه روز جهانی ماست

محمد فرجی

شنبه ۳۰ خرداد ۱۳۸۸

اول ماه مه روز جهانی کارگر است و بیش از صد سال است طبقه کارگر روز اول ماه مه در سراسر جهان به خیابانها می آیند و خواستها و مطالباتشان را رو به جامعه جهانی بیان می کنند. خواستهای کاهش ساعت کار، بهبود وضعیت بهداشت محیط کار، افزایش دستمزدها، امنیت شغلی و احقاق بیمه بیکاری به همه بیکاران، بیمه‌های اجتماعی و... آنها مطالبه می کنند. برای احقاق این امر طبقاتی، طبقه کارگر هزینه های زیادی را پرداخت کرده است و به درجهای در جاهایی از این جهان تا سطح بالایی ارتقاء پیدا کرده است، اگر چه مدتها است حمله به دست آورد کارگران توسط سرمایه جهانی آغاز شده است.

هر درجه از پیشرفت و رفاه، که طبقه کارگر بدست آورده هم‌هش بوسیله مبارزه و کشمکش با سرمایه بدست آمده است. اول ماه مه روز همبستگی طبقاتی در ابعاد جهانی آن است..... که سرمایه تاب تحمل آن را ندارد هنوز در خیلی از کشورها طبقه کارگر برای احقاق این روز و حقانیت آن هزینه پرداخت می‌کنند، ما کارگران اگر این روز را جمع می شویم و با خواستها و مطالبات مشخص آن را اعلام می کنیم متهم به اختلال در نظم عمومی می‌شویم. آرامش سرمایه به خطر می‌افتد از نظر سرمایه کارگر باید فقط کار کند و مطیع امر کارفرما باشد. موجودی زنده بی‌توقع و شاکر، این چیزی است که سرمایه از کارگر می‌خواهد آنچه مهم است سود است که از گردهی کار کارگر بدست می‌آید، ما کارگران هیچ وقت محل نظم عمومی نبوده ایم بلکه بر عکس این کارگران هستند نه تنها اجازه ندارند مراسم اول ماه مه را برگزار کنند و نیز از هر طرف مورد اتهامهای مختلف قرار می‌گیرند. ما شهروندان این جامعه‌ایم که همیشه جواب خواستها و مطالبات انسانی‌مان با سرکوب و بگیرو ببند کشاندن کارگران داده شده است. با نا امن کردن محیط کار و قراردادهای موقت و سفید امضا، کارگران را زیر فشارهای مضاعف قرار می‌دهند، و عملاً جلو حرکت تشکل خواهی طبقه کارگر را می‌گیرند. کم نیستند کارگرانی که دستمزد کمتر از حداقل اعلام شده از طرف وزارت کار را دریافت می کنند. هر کارگری که نسبت به مزدش و به قرارداد کارش اعتراضی و یا هر نوع مطالبه‌ای داشته باشد قراردادش تمدید نمی‌شود و اگر با کارگران دیگری در این موارد صحبتی کرده باشد اخلاص هم محسوب می‌شود. ما کارگران، روز اول ماه مه، جمع شدیم تا مراسم اول ماه مه را برگزار کنیم و به این بی حقوقی ها اعتراض بکنیم، گفتند: عده‌ای ارازل و اوباش جمع شدند کتکشان زدیم، گرفتیمشان و تعدادی هم پراکنده شدند و عده‌ای هم حرکت ما را ماجراجویانه قلمداد کردند. هر طوری می‌خواهند با هر منفعت طبقاتی حرکت کارگران را تفسیر میکنند. این مسئله ما کارگران نیست.

دستمزد ما کارگران سالهاست زیر خط فقر تعیین می‌شود و در خیلی جاها همین هم به موقع پرداخت نمی‌شود، کسی هم نمی‌گوید کارفرما بالای چشمش ابروست. عده‌ای هم تحت نام نمایندگان کارگران در جلسات شورای عالی کار شرکت می‌کنند و از زندگی کارگران می‌زنند و به رفاه سرمایه می‌افزایند. همیشه باید کارگران کمربندهایشان را سفت نگه دارند تا کارفرمای محترم بتواند استخوان‌بندی بگیرد، قوی شود و با دیگر رقیبانش بتواند رقابت کند. مزد کارگران یک‌طرفه و بدون حضور نمایندگان واقعی تشکلهای مستقل کارگری تعیین می‌شود و از نظر کارگران این تحمیل مرگ تدریجی بر میلیون‌ها خانواده کارگری است.

در سال ۸۷ اتحادیه آزاد کارگران ایران، سندیکای کارگران شرکت واحد، سندیکای کارگران هفت تپه، در اعتراض به دستمزدهای تصویب شده توسط شورای عالی کار طوماری را به امضای بیش از ده هزار نفر از کارگران در کارخانه‌ها و مراکز تولیدی رساندند و تحویل وزارت کار و شورای عالی کار دادند و نه تنها هیچ وقعی بر این حرکت کارگران نگذاشتند، بلکه در آخر سال ۵٪ درصد از حداقل حقوق کارگران را به دلیل کمک به کارفرمایان کم کردند. بنابراین مبارزه برای افزایش دستمزدها و جنبشی که حول این حرکت به‌وجود آمده، برآمده از نیازهای واقعی و روزمره کارگران است.

علی‌رغم همه تلاشهای سرمایه برای پراکنده کردن کارگران حول خواسته‌ها و مطالبات‌شان، تشکل‌خواهی و ایجاد تشکلهای مستقل و آزاد، یک امر طیفاتی و اجتماعی کارگران بوده و برای ایجاد این تشکلهای مبارزه کرده‌ایم و از دل همین مبارزات تشکلهای کارگری ایجاد شده‌اند.

فراخوان تشکلهای کارگری برای مراسم اول ماه مه، همبستگی طبقه کارگر ایران با طبقه کارگر جهانی بود و بیان خواسته‌ها و مطالبات‌مان رو به جامعه است. کارگرانی که در اول ماه مه دستگیر شده‌اند، جرمی مرتکب نشده‌اند آنها خواسته‌ها و مطالبات ما را در قطعنامه ی اول ماه مه با صدای بلند رو به جامعه بیان کرده‌اند آنها دارند، تاوان تشکل‌خواهی طبقه کارگر را می‌دهند همچنان‌که، منصور اصلو و ابراهیم مددی می‌دهند. نهادینه کردن تشکلهای کارگری خواسته و مطالبه ما است، تشکل کارگری نیاز مبرم طبقه کارگر است، تنها طبقه کارگر متشکل، می‌تواند خواسته و مطالبات خود را بر سرمایه تحمیل کند. ما کارگران تنها از با تشکلهایمان می‌توانیم مساله دستمزدها را حل کنیم، تنها از با تشکلهایمان می‌توانیم امنیت شغلی بیمه بیکاری و جلو اخراجها را بگیریم و اینها مساله سرمایه نیست، مساله ما طبقه کارگر است. که آنرا در قطعنامه اول ماه مه ۸۸ بصورت بسیار روشن و آگاهانه روبه جامعه بیان کرده است.

برای احقاق این پایه ای ترین حقوق انسانیمان مبارزه می کنیم.

زنده باد همبستگی طبقه کارگر

محمد فرجی